

різновидом “фонової лексики” [4, с. 82–86]. Конотації виражаються не у безеквівалентній лексиці, а у словах, що позначають однакові предмети у двох різних культурах, однак їх розбіжності приховуються у національній своєрідності асоціацій, що викликає дане слово. Різницю в конотативних значеннях слів можна пояснити, перш за все, культурно-етнографічними особливостями, притаманними народам різних країн. Так, наприклад, *siskoo's call* – кування зозулі – у США означає скільки років дівчині залишилось до заміжжя, у нас же воно означає скільки років людині судилося ще прожити.

Ось чому лінгвокраїнознавство як наука про мовні одиниці – носії фонівих знань людини – базується на кумулятивній історико-культурній функції мови, але в першу чергу служить цілям комунікації, оскільки в основі всього стоїть завдання адекватного сприйняття іншомовного мовлення, розуміння мовних одиниць в актах внутрішньо-культурної комунікації. Можна навести багато прикладів, коли люди, які володіють достатньо вільно іноземною мовою, опинившись в країні носіїв цієї мови, часто не до кінця розуміють мовлення іноземців, а їх висловлювання не зовсім зрозумілі останнім, хоча спілкування йде на одній мові з дотриманням усіх мовних норм: фонетичних, лексичних, граматичних [5, с. 205]. Повної комунікативності тут немає тільки через нерозуміння мовлення у плані змісту. Наявність фонівих знань загальнолюдського та регіонального характеру, що співпадають, дозволяє учасникам комунікації у певній мірі розуміти один одного, але лише володіння країнознавчими фонівими знаннями дозволяє їм досягати повного взаєморозуміння. Через недостатні знання фактів дійсності навіть висококваліфікованими майстрами художнього перекладу допускаються грубі викривлення тексту, причина яких приховується у нерозумінні значення певних мовних одиниць [1, с. 18–22]. Тому навчання країнознавчим фонівими знаннями повинно бути невід’ємною частиною у вивченні іноземних мов, воно не менш важливе, ніж навчання мовним засобам.

Отже, ми дослідили поняття “лексичний фон” у лінгвокультурологічному аспекті, класифікували типи лексичних понять, які виникають при їх зіставленні у двох різних мовах та встановили такі їх типи: 1) міжмовні поняття, яким відповідає еквівалентна лексика в іншій мові; 2) поняття, що співпадають лише в одних значеннях і відрізняються у всіх інших (фонова лексика); 3) поняття, які не мають відповідників в іншій культурі, отже, і позначення в іншій мові, такі поняття позначаються безеквівалентною лексикою.

Перспективою подальших розвідок є дослідження безеквівалентної лексики.

Література

1. Бархударов Л.С. Что нужно знать переводчику? // Тетради переводчика. – М., 1978. – Вып. 15. – С. 18–22.
2. Верещагин Е.М., Костомаров В.Г. Язык и культура: Лингвострановедение в преподавании русского языка как иностранного. – М., 1990. – С. 55–56.
3. Мечковская Н.Б. Социальная лингвистика: Пособие для студентов гуманитарных вузов и учащихся лицеев. – 2-е изд., испр. – М.: Аспект-Пресс, 2000. – 206 с.
4. Томахин Г.Д. Прагматический аспект лексического фона слова // Научные доклады высшей школы. Филологические науки. – М., 1988. – № 5 – С. 82–86.
5. Bailey R.W. Images of English. (A Cultural History of the Language). – The University of Michigan Press, 1996. – 329 с.

УДК 811.161.2'367

ШАБАТ-САВКА С.Т.
(Чернівці)

КОМУНІКАТИВНИЙ АКТ ПОРАДИ ТА ЙОГО РЕЧЕННЄВА РЕАЛІЗАЦІЯ

У статті здійснено аналіз комунікативного акту поради як однієї з важливих форм відображення інтенцій волевиявлення; виокремлено експліцитні та імпліцитні синтаксичні засоби реалізації спонукальної семантики у висловленнях поради; зазначено, що мовленнєвий акт поради залежить від прагматичних намірів мовця, адресованості спонукуваної дії, умов перебігу процесу комунікації.

Комунікативний синтаксис як один з визначальних напрямів сучасної синтаксичної науки спрямований не тільки на вивчення особливостей функціонування мовних одиниць у процесах комунікації, контекстуально зумовлених варіантів речень, а й на виявлення тих факторів і чинників, які породжують та організують мовленнєву діяльність в цілому. До важливих факторів витворення комунікативних актів зараховуємо насамперед *комунікативний задум*, або *інтенцію*, – “превер-

бальний, осмислений намір мовця, який зумовлює комунікативні стратегії, внутрішню програму мовлення та способи її здійснення” [5, с. 605].

У навчальному посібнику “Вступ до лінгвістичної генології” Ф. Бацевич виділяє основні ознаки мовленнєвого акту: інтенціональність (умисність), цілеспрямованість і конвенціональність (загально-прийнятність) [1, с. 35]. Однак в українському мовознавстві немає чіткої типології мовленнєвих актів, не описано комунікативних намірів мовця, зрештою – не створено комунікативної граматики, а тому дослідження в галузі комунікативного синтаксису є актуальними і такими, що потребують комплексного аналізу. Інтерес до цього аспекту мовознавчих студій можна пояснити ще й тим, що важлива частина інформації, яка передається комунікантами в конкретній ситуації мовлення або через текстову комунікацію, пов’язана з її синтаксичним вираженням, семантичним наповненням фрази та позалінгвальними чинниками – ментальним станом мовця, особливостями перебігу процесів комунікації тощо.

У мовознавчих студіях інтенція – джерело комунікативних потреб мовця [1]. Дж. Серль визначав такі комунікативні потреби: повідомити щось, поінформувати, спонукати співрозмовника виконати якусь дію, висловити обіцянку чи зобов’язання самого мовця перед співрозмовником, задекларувати щось (оголосити, назвати) чи висловити своє ставлення до ситуації мовлення [6, с. 252]. О. Почепцов розглядає інтенцію як різновид бажання і виділяє такі її типи: *розповідь* (опис, констатування чи заперечення факту); *спонукання* (ввічливе чи категоричне); *запитання* (власне питання чи експресивно-емоційне) [9, с. 74]. Зважаючи на іллокутивну мету висловлення, Дж. Остін виокремлює такі типи мовленнєвих актів: репрезентативи, директиви, комісиви, експресиви, декларативи [4, с. 22–120]. Безперечно, висловлюючи думки, передаючи свої почуття та емоції, людина, творець мовленнєвого акту, ставить конкретну мету: щось повідомити, запитати, спонукати когось до виконання тих чи інших дій, у чомусь переконатися. Проте інтенціональний діапазон мовленнєвих потреб значно ширший, він не обмежується названими і, очевидно, передбачає також намір мовця переповісти, випитати, попросити дозволу, порадити тощо. Власне, *мета дослідження* передбачає опис синтаксичного вираження комунікативного акту поради, встановлення експліцитних та імпліцитних засобів реалізації цієї інтенції волевиявлення в художньому мовленні.

Ситуація волевиявлення виступає важливою складовою цілеспрямованого та вмотивованого спілкування, що в цілому формує підґрунтя для комунікативної взаємодії між суб’єктами комунікації. Слушно зауважує С. Харченко, “акт волевиявлення є двоспрямованим, базується на емоційно-вольовій сфері комунікантів, певним чином мотивований і зорієнтований на результат, запрограмований прагматичними намірами мовця” [9].

Інтенції волевиявлення (наказ, вимога, заборона, прохання, запрошення, обіцянка та ін.) реалізуються реченнями спонукальними модальності. Як зазначає Л. Бережан, категорія спонукальності охоплює тип життєво важливих відношень між мовцем та співрозмовником – адресатом спонукання, потенційним виконавцем очікуваної, бажаної чи необхідної для мовця дії [2, с. 175]. М. Скаб заторкує важливу ознаку спонукальних речень – адресованість волевиявлення: “У спонукальних висловленнях, основним прагматичним завданням яких є саме вольовий вплив на співрозмовника (адресата мовлення), адресованість є необхідним компонентом і становить значну частину специфічної спонукальної модальності, тісно переплітаючись з її другим складником – волевиявленням суб’єкта-адресанта мовлення” [7, с. 36].

В комунікативній ситуації волевиявлення значно активізується людський фактор – мотив та воля адресанта, його вольовий імпульс, прагнення змінити, активізувати, вплинути на діяльність свого співрозмовника з метою переконати адресата у важливості та корисності для нього виконання пропонуваної дії. На думку М. Каранської, спонукальні речення виражають такі стосунки, якими виражається наказ, заборона, заклик, застереження, порада, просьба, побажання, запрошення, умовляння та інше, звідки й функціональний поділ їх на наказові (імперативні) і ті, що виражають прохання, заклик, побажання і т.д. [3, с. 24]. Такий поділ, на нашу думку, цілком виправданий і детермінований насамперед прагматичними намірами мовця: з одного боку, наказ як одна з категоричних форм спонукання, що спрямована на негайне виконання якоїсь дії з боку співрозмовника, а з іншого – ввічливе прохання, пропозиція, порада, комунікативні акти, які певною мірою є бажаними для суб’єкта мовлення, проте їх реалізація залежить від волі адресата, пор.: – *Негайно сідай ось у мене за стіл і пиши заяву* (І. Цюпа). – *Ти прийшов, прийшов! Повернись у своє дитинство. Ну, посидь, відпочинь, поговори зі мною* (І. Цюпа).

Висловлювання поради належать до основних директивних смислів, що реалізуються спонукальними реченнями, визначальними маркерами яких виступають ірреально-модальні категоріальні значення та адресованість мовленнєвого потоку. У комунікативному акті поради мова йде про поєднання двох дій: перформативної дії мовця (його поради) і дії, до якої мовець спонукає адресата.

Спонукаючи адресата до певного виду діяльності, адресант може розраховувати лише на добру волю партнера, проте особливість поради якраз і полягає в тому, що виконання пропонованої дії важливе насамперед для співрозмовника, така дія для нього, з позицій мовця, автора комунікативного акту поради, є корисною та необхідною.

Спеціалізованою формою вираження речень спонукальної модальності, безперечно, виступає дієслово у формі наказового способу, імператив як один із засобів вираження волюнтаристичних відношень між тими, хто спілкується. Для реалізації комунікативного акту поради, ілюквативною метою якого виступає пропозиція, вказівка стосовно того, як діяти співрозмовнику у певній життєвій ситуації, найчастіше використовуються імперативні конструкції, предикат яких виражений дієслівною формою другої особи однини чи множини наказового способу, як-от: – *Ти от що, хлопче, видно по всьому, втомився. Ми вже освоїли твою науку. Без тебе впораємось. А ти сходи та навідай своїх батьків на хуторі. Воно як не є – свято надходить* (І. Цюпа). – *Ти от що, Артеме Степановичу, переговори з людьми. Склічте збори, коли що, дайте знати, і я на ті збори прийду* (І. Цюпа). – *Ну, лягайте, хлопці. Завтра вам рано вставати* (І. Цюпа).

На семантику висловлень поради можуть нашаровуватися різноманітні значеннєві відтінки: заспокоєння, напр.: – *Ти заспокойся, синку* (І. Цюпа). – *Не переживай, брате* (І. Цюпа); застереження, повчання, як-от: – *Ой гляди, дочко, щоб та любов не довела тебе до великої біди* (І. Цюпа). – *Треба бути надалі обачливішим* (Розмовне мовлення). Власне, семантичний діапазон комунікативного акту поради, окрім наміру мовця підказати, як діяти, що треба робити за певних обставин, передбачає і реалізацію різноманітних емоційно-оцінних конотацій. Експресивністю відзначаються ті імперативні конструкції, до складу яких входять фразеологізми, стійкі поєднання слів, пор.: – *Ну-ну, покропи своєю грішною водицею святе насіння* (І. Цюпа). – *Казав же я тобі, синку, не зв'яжуйся з тим чортівим породіллям* (І. Цюпа).

Формування спонукального значення поради значною мірою залежить від лексико-семантичної групи дієслова, предиката речення-висловлення. Так, експліцитними формами реалізації такого спонукального смислу виступають і ті реченнєві моделі, в яких семантичною домінантою виступає перформатив, слово-дія **порадити (радити)**, напр.: – *Тут міцна жилага рука потрібна, щоб тримати вуздечку. Щоб ні з ким ніякого кумівства. І тобі раджу бути послідовним та принциповим* (І. Цюпа). – *Раджу триматися достойно* (Розмовне мовлення). Комунікативний акт поради виражають і конструкції з прямою мовою, в яких слова автора вводяться особовими чи родовими формами дієслова порадити, пор.: – *Ну а ти у своїх на хуторі ще не був? Непремінно навідай, коли закінчиш роботу, – порадив Чепіга. – Батьки завжди ждуть своїх дітей з доріг близьких і далеких* (І. Цюпа). – *До нас повертайся. А ні, то йди сторожикою в батрацьку школу, – порадив Василь* (І. Цюпа). Звичними для розмовного мовлення виступають такі розповідні висловлення-дії, напр.: – *Моя вам порада – розбігайтеся хто куди* (І. Цюпа). – *Моя тобі порада – не йди тією дорогою* (Розмовне мовлення).

Непрямі (приховані) спонукальні висловлення не містять спеціальних маркерів категорії спонукальності, проте мають складнішу будову і специфічні засоби вираження комунікативних інтенцій. З-поміж імпліцитних засобів вираження поради виокремлюємо інфінітивні конструкції. У таких реченнєвих реалізаціях важливу роль відіграє мотивація: суб'єкт мовлення підсилює свою раду додатковим повідомленням, значною мірою значущим для слухача, внаслідок чого формуються семантичні відтінки докору, застереження. Звісно, такі односкладні конструкції звучать більш категорично та вимогливо, напр.: – *Ти мені приказочками баки не забивай. Пора б уже вам і самоліквідуватися* (І. Цюпа). Часто висловлення поради будуються за формою складнопідрядного компаративного речення, що відповідає певній моделі *чим + інфінітив... , тим (краще) /то краще/ + інфінітив... тощо*, пор.: – *Послухай мене, Станіславе. Чим зітхати за Оксаною, то краще запросити на вечерю її подругу* (О. Коломієць). – *Коли ви йшли би дорогою “вищого чоловіка”, то повинні радше вмерти, як таке чинити!* (О. Кобилянська). Мовець чітко вибудовує стратегічні лінії своєї поведінки – від коректного, обережного поводження зі співрозмовником до досить категоричного, що в цілому пояснюється мовленнєвою ситуацією та характером стосунків між комунікантами.

Імперативність інтенцій волевиявлення може ускладнюватися модальними відтінками – можливістю, необхідністю, важливістю, а тому в таких односкладних безособових реченнях цілком релевантними будуть предикативні прислівники *можна, варто, потрібно, треба* тощо. Напр.: – *Можливо, ти й маєш рацію. Тільки й чекати не можна. Хоч не варто й занадто поспішати* (І. Цюпа). – *Треба рішуче натиснути на всі педалі. Давно пора вам переходити від політики обмеження...* (І. Цюпа). – *Не турбуйтеся. Необхідно дотримуватися певних правил, і все буде гаразд* (І. Цюпа).

До імпліцитних форм передачі поради належать аналітичні форми умовного способу, як-от: – *Ти б краще помовчав, Ничипоре* (В. Захарченко). – *Ти б сходи́в туди та поговорив, може, візьмуть тебе на роботу* (І. Цюпа). – *Час би вже й іншою стати. Хоча б самоосвітою зайнялася. Книжки читала б* (І. Цюпа). – *Ти б сіряк на плечі накинув, – мовив Василеві Микола, – а то замерзнеш у своїй кожаниці* (І. Цюпа). Кон'юнктив, як відомо, виступає спеціалізованою формою вираження оптативного речення, проте в ситуації поради обов'язковим чинником таких висловлень виступає фактор комунікативної взаємодії між комунікантами, наявність адресата мовлення.

Спонукальну семантику поради, окрім зазначених форм вираження, реалізують і питальні речення – основний модально-інтенційний тип висловлень, які, з одного боку, передають багатоаспектний когнітивний процес-пошук, а з іншого – реалізують семантику ствердження, бажання, спонукування. Транспозиція питального речення у сферу спонукальності пов'язана зі стратегіями і тактиками суб'єкта мовлення: адресант не впевнений, що запропонована дія буде виконана і турбується про переконливість та ввічливість мовного оформлення такого спонукування, напр.: – *А може б, ти допоміг мені по хазяйству? Ото на печі просо просохло, то стовк би його у ступі. Бо немає з чого каші зварити* (І. Цюпа). В цілому питальна структура створює гіпотетичну ситуацію: врахування волі співрозмовника полягає в етикетному підкресленні його “вільної” мовленнєвої поведінки.

Говорячи про подібні конструкції, ми торкаємося проблеми непрямих мовленнєвих актів, під якими передусім розуміють висловлення, що мають форму одного мовленнєвого акту, але висловлені з метою здійснення, як доповнення до нього, іншого мовленнєвого акту. Так, апелюючи до співрозмовника, мовець у питальній формі намагається вплинути на нього і викликати певну реакцію – спонукати до дії чи повідомлення, домогтися взаєморозуміння. Так, у комунікативному акті поради, що реалізується питальним реченням, експліцитно вираженими виступають відмінкові форми займенників – *тобі, вам* тощо. Напр.: – *Чи не спробувати б вам замість торфо-перегнійних горіщечків торфо-перегнійні макітерки?* (П. Загребельний). [Демко:] *А чи не пора б тобі хату обмазати?* (М. Кропивницький).

Семантика обережності у висловленнях поради вводиться суб'єктивно-модальними синтаксемами зі значенням гіпотетичності (невпевненого припущення) – *може, може б, а може б*, як-от: – *Може, тепер би таки, сину, варто було подумати про вікна і двері?* (М. Стельмах). – *Дарко, а може, ти ще сьогодні зустрілася б з Данком?* (Ірина Вільде). [Лизя:] *Може б, ти вийшов на якийсь час у ту хату або надвір?* (М. Куліш). Подібні питальні реченнєві реалізації відображають повчання, якісь напучення, що входять до інтенційного діапазону значень категорії спонукальності. Складне переплетення об'єктивних та суб'єктивних моментів у кожному мовленнєвому акті визначає поліінтенційність (багатозначність) змістової структури речення.

Комунікативний акт поради, в якому знаходять свою реалізацію інтенції волевиявлення, характеризується передовсім чітко побудованою стратегією мовця та мотиваційною базою. Семантику пропозиції, вказівки того, як краще вчинити в тій чи іншій ситуації, передають *експліцитні* (імперативні речення, висловлення з перформативами радити / порадити) та *імпліцитні засоби* (конструкції з кон'юнктивом; односкладні інфінітивні та безособові речення; розповідні, бажальні та питальні конструкції). Вибір формально-граматичної організації висловлень поради залежить від мовця, творця комунікативного акту; іллокутивної мети, спрямованої на успішне досягнення результату комунікації; обставин та умов процесу спілкування, що слугують породженню конкретної реченнєвої реалізації. Висловлювання поради – це тільки одна з форм відображення широкого семантичного діапазону інтенцій волевиявлення, глибокий та системний аналіз яких сприятиме цілісному вивченню синтаксичної системи української мови.

Література

1. Бацевич Ф.С. Вступ до лінгвістичної генології: Навч. посібник. – К.: Академія, 2006. – 248 с.
2. Бережан Л.В. До питання про пряме і непряме спонукування // Науковий вісник Чернівецького університету: Зб. наук. пр. – Вип. 52–53. Слов'янська філологія. – Чернівці: Рута, 1999. – С. 175–179.
3. Каранська М.У. Синтаксис сучасної української літературної мови. – К., 1992. – 385 с.
4. Остин Дж. Слово как действие // Новое в зарубежной лингвистике. – М., 1986. – Вып. XVII. – С.22–129.
5. Селіванова О.О. Сучасна лінгвістика: напрями та проблеми: Підручник. – Полтава: Довкілля-К, 2008. – 712 с.
6. Серль Дж.Р. Что такое речевой акт // Новое в зарубежной лингвистике. – М., 1986. – Вып. XVIII. – С. 242–263.

7. Скаб М.С. Граматика апеліяції в українській мові. – Чернівці: Місто, 2002. – 272 с.
8. Почепцов О.Г. Основы прагматического описания предложения. – К.: Вища школа, 1986. – 116 с.
9. Харченко С.В. Семантико-семантична та комунікативна структура речень спонукальної модальності: Автореф. дис... канд. філол. наук. – К., 2001. – 21 с.

УДК 811.111:81'37:159.955

ШАМАСВА Ю.Ю.
(Харків)

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРИНЦИПИ ДОСЛІДЖЕННЯ ОБРАЗНОЇ СКЛАДОВОЇ ЕМОЦІЙНОГО КОНЦЕПТУ (на прикладі концепту *радість*)

У статті розглядається питання щодо методології дослідження образної складової вербалізованого емоційного концепту на прикладі концепту РАДІСТЬ, актуалізованого в англомовних пісенному та рекламному дискурсах. Визначено такі провідні теоретико-методологічні засади, як теорія мовної свідомості, концепції когнітивної семантики, теорії концептуальної метафори та мета-репрезентації.

У сучасній когнітивно-дискурсивній парадигмі вивчення образної компоненти емоційного концепту (ЕК) вбачається досить актуальним з огляду на декілька причин. По-перше, дослідження концептів, включаючи концепти емоцій, що інтегрують у собі психологічне, когнітивне, лінгвістичне, етико-культурне, є одним з напрямів сучасної (О.С. Кубрякова, Ю.С. Степанов, Й.А. Стернін, С.Г. Воркачев, С.А. Жаботинська, М.М. Полюжин, І.С. Шевченко, О.В. Тарасова, та ін.) та зарубіжної (Дж. Лакофф, Б. Шифелін, А. Вежіцька, А. Міколайчук, Г. Стен, І. Маккормак та ін.) лінгвістики, що розвивається найінтенсивніше. По-друге, екзистенція концептів (зокрема, ЕК) в індивідуальній свідомості етносемантичної особистості з їх акумулятивною репрезентацією у свідомості колективній [5; 6] зумовлює безпосереднє звернення до емпіричних студій таких лінгвоментальних утворень. Це уможливує реальне віддзеркалення культурно-сміслового варіювання емоційної дійсності, що інтерпретується експерієнцером. По-третє, оскільки невід'ємною складовою концепту є його аксіологічна компонента [3, с. 17], саме лінгвоконцептологічний аналіз виступає засобом виявлення “ціннісної структури когнітивно-матричного формату” [1, с. 13] (переклад наш. – Ю.Ш.) певної лінгво-культури, що набуває особливої значущості в умовах прагмакомунікативної глобалізації та інтеграції ХХІ ст.

Незважаючи на досить високий ступінь досліджуваності проблем інтерпретації емоцій, їх маніфестації та вербалізації (В.І. Шаховський, М. Красавський, Х. Маркус, Р. Філер та ін.), а також виявлення лінгвокогнітивної структури концептів, ЕК як інтегруючий емоційну концептосферу феномен мовної, концептуальної та емоційної картин світу знаходиться на початковій стадії вивчення. Своєчасність та новизна нашої роботи також пояснюється зверненням до концептуалізації саме радості як з огляду на її належність до базисних емоцій [2, с. 61; 5], так і у зв'язку з недостатнім ступенем студій самого концепту РАДІСТЬ (КР) як водночас авто- та аллохтонного [8] концепту-максимуму (А. Вежіцька, С.Г. Воркачев), оскільки до недавнього часу увага лінгвістів фокусувалась переважним чином на негативних емоціях. З точки зору когітолінгвокультурології (Й.А. Стернін, В.І. Шаховський, В.І. Карасик) особливо нагальною та новітньою вбачається концептуально-лінгвістична реконструкція саме образної складової ЕК (його периферії) у зв'язку з гетерогенністю методологічних засад її дослідження та високим ступенем лінгвокультурологічної семіотичної щільності цієї складової. Значимо, що аналіз концепту в апелюванні до різних дискурсів не завжди реалізується в дослідницьких лабораторіях [8, с. 67]. Зважаючи на це, дослідження ОСКР у пісенному та рекламному дискурсах підвищує наукову цінність роботи.

Об'єктом епістемічної атракції нашої роботи виступає образна складовою ЕК РАДІСТЬ (ОСКР), репрезентованою в пісенному та рекламному англомовних дискурсах. Лінгвокогнітивна структура ОСКР з фокусом на способах концептуально-мовної полідискурсивної об'єктивації ОСКР є предметом аналізу та визначає його мету – з'ясування методологічного підґрунтя виявлення концептуальних характеристик вербалізованої образної складової ЕК як одиниці колективної свідомості, що має певний соціодискурсивний формат мовної реалізації та етнокультурну специфіку.

Досягнення зазначеної мети передбачає послідовне вирішення наступних завдань: визначити теоретико-методологічні засади дослідження лінгвокогнітивної архітектоники образної складової ЕК (на прикладі ОСКР); проаналізувати вербаліку ОСКР на матеріалі англомовних пісень та реклами; у